

SANDOVAL

Ana Cleopatra López, una noia molt especial, rebia d'aquesta manera els convidats. Darrere, Toni Riera i Gloria Rodríguez amb un tros d'escot.

Toni Riera se'n va a Studio 54

Doncs l'assumpte era que la gent de la part alta de la ciutat anés cap al Paral·lel, que és de sempre el tros més diferenciat de la ciutat. No és gaire difícil: les comunicacions són bones, els carrers estan força bé i no hi ha cap problema ni tan sols a l'hora de l'aparcament, perquè ara n'han fet un al costat mateix del Saló Arnau, que és bo i està ben vigilat.

Però sempre els fa una mica de mandra, a la jet-set, anar cap a Studio 54 o qualsevol dels altres llocs de la que va ser anomenada l'avinguda de l'espectacle europeu. Però eren els temps d'abans de la guerra, que no ara. En aquests temps, tot s'ha tornat més ensopit i fins i tot, si no avorrit, un tant deixat de la mà de Déu, que no dels empresaris que s'entesten a por-

tar-hi i mantenir-hi allò que, potser, ja no interessa més que a uns quants especialistes. Però els caps de setmana la gent hi baixa, aleshores ja no és una cosa esporàdica, sinó una mena de manca de promoció. O bé allò que es diu que ens anem tornant europeus i ja se sap que a resta del continent se'n van a dormir més d'hora, molt més d'hora els dies feiners.

Bé, tornant al títol, **Toni Riera**, que és fotògraf, propietari d'*Universal*, el bar musical de moda, de Café de Colombia i del proper Café Cangrejo, el van dur a l'hort del 54 i el van embolicar per a fer unes festes. La primera va tenir lloc dijous passat i n'hi haurà més els dijous de tot el mes. I com era la primera, doncs hi van anar tots els seus amics, uns perquè

eren amics i altres perquè les copetes eren de franc, és a dir, no s'havien de pagar (almenys, molta gent no les va pagar). Tot just entrar-hi et feien anar per un camí d'espelmes, tantes que semblava que anessis en processó. L'entrada la van fer pel lateral, que condueix directament a l'escenari per la part del darrere. Així no veies el que hi havia al davant, que sempre és una sorpresa. Aquesta vegada la sorpresa era forta. Perquè tot just sortir de la cortina gegantesca, on havies donat el teu nom, t'esperava una cleopatra que duia tota la pinta de ser **Ana López**, la super de Barcelona de Nit, el cabaret transformista per excel·lència. Al seu costat part de la seva *troupe*, que treballa amb ella cada nit. Anaven tots d'egipcis, un no sap gai-

rebé si com una insinuació que tots allí érem unes mòmies, malgrat que, després d'una ullada, n'hi havia més d'una.

Allí mateix, al costat de la Cleo López et feien unes fotografies, que les donaran, de manera gratuïta, la setmana que ve i així s'asseguren que tornin. A peu d'escenari la gent reia amb els posats i la cara d'esglai dels que anaven arribant. Una vegada a baix, et donaven les primeres copetes i les dones podien passar a un privat on uns *garrulos* ben parits feien com si es tractés del famós Chipendale de Nova York: ballaven damunt de les barres amb calçotets molt petits, i reforçada la part masculina pròpia amb molt de cotó fluix, perquè les dones, soltes, són de por. En especial

Aspecte de la sala en plena festa. A la dreta, Senyor amb el braç trenecat, cavaller de la mà al pit. Miquel de Visa i Víctor Segura amb serrells.

quan els poden tocar, almenys posar-los diners a la part conflictiva, és a dir, aquella mínima que va tapada i que hem anomenat masculina pròpia. Totes hi posaven peles, menys la **Dolly Fontana**, que, previsorament, hi va posar un dècim de loteria de Nadal. Tot això es va poder veure perquè una càmera amagada gravava i emetia en directe per a la resta de la sala el que passava a l'interior d'aquest privat tan especial. I que va ser la part més concorreguda: allí vam veure entrar **Gloria Rodríguez**, la noia d'*I want your sex*, de **George Michael**; **Pilar Passamonte**, que ven la millor bijuteria de la ciutat, i la dona de **Lluís Llongueras**, que està tan bé que li diuen la Joan Collins catalana, perquè a més se li assembla.

De cop i volta, van fer la primera *boutade*. Un cop de canó va donar pas a una mena de Sección Femenina de la Casa de Aragón, que es van posar a ballar i cantar jotes en el més pur estil. I allò ja va fer que la modernitat, que a Barcelona n'hi ha com a València o Madrid, es tornés boja i pensés que era una festeta de **Pedro Almodóvar**, que és com un

Anònima amb boina, Lolita Collins Llongueras, Lluís Llongueras, MIQUEL BENI senyora maca. Baix, Sergio Crespo i Pedro Marín, d'esquena.

déu a tot arreu. Tan bon punt van acabar, unes gàbies hidràuliques van pujar cap al sostre una mena de noies (no va quedar clar si eren homes o dones) amb perruques roses i malles. Tothom ballava quan va aparèixer la **Mimí Pompom**, ben coneguda del públic valencià pel seu tre-

ball a Belle Epoque, que ara repeteix a Barcelona. Va parlar poc, perquè es tractava d'una festa per a ballar i beure i no per a estar drets escoltant ningú.

Tothom feia voltes per l'espai del 54, que és una meravella. Però la barra més concorreguda va ser la central,

allí on **Vicente Córdoba**, que porta ja 53 anys de hippie, i en farà cent o dos-cents perquè és un paio collonut, servia copes als Vips d'allò més Vip. La part superior del 54 va ser el reducte per a les coses prohibides; la del mig, la dels poc decidits, i la part de baix, per als balladors, que van tenir oportunitat de tastar les cançonetes dels anys 60, que seran el leit motiv de la festa de dijous vinent.

Mentrestant, **Víctor Segura** invitava a Sandor, el lloc de la plaça de Francesc Macià, que era el punt de trobada de la jet-set de fa molts anys i que ara, de la mà de Segura, tornarà a ser el millor del millor a l'hora dels aperitius i els sopars selectes però lleugers. Al final de la festa van fer l'última copeta al privat més privat. Allí vam trobar Toni Riera, satisfet de la convocatòria; **Damià Garcia Puig**, gerent del lloc i un dels homes de Z que porta un fotimer de revistes de tota mena. També hi eren **Raül Orellana**, el disc-jockey de la casa i que és, amb **Jaime Stinus**, el que va compondre el tema *Bandido* per a **Azúcar Moreno**, que va anar a Eurovisió. Van fer contes, que això dels diners és punt definitiu. I va ser el moment en què va tocar el dos: era l'instant escaient.

Josep Sandoval